



ג'ון באוור מקקף תפוחי-אדמה — הצבריות הן חמודות —

עולם השניה. היא אומנה במיוחד למלחמה נגד צוללות, הצילה פעמים רבות מטענים חשובים שנועדו לרוסיה הסובייטית. לאחר המלחמה שרתה באוקיינוס האטלנטי ובים התיכון, עד אשר הועברה למימי קוריאה שם בלטה זמן ממושך יותר מכל אניה אחרת של צי האומות המאוחדות. כדי להי נפש, נשלחה למאלטה, ממנה יצאה לסיוור אורך בממלי הים התיכון.

כאשר שידרה האניה הצרפתית שמופולין (העולם הזה 794) את קריאות העזרה לפני שבועות מספר, חשה קניה לחוף הלבנוני לא יכולה, מפאת הסערה העזה, לקרב ל-אניה הטרופה.

מלחיה, רובם ותיקים ומגדולי זקן, ששרתו 12 שנה בצי, התיירו מיד עם חבריהם הישראלים, הורו בפניהם כי "קשה להת קרב אל הבחורות הגאות שלכם" התנחמו בבקורם הקרוב בבירות. "שם" הכריוו "הענין בהרבה יותר קל".

סגנון

אצילות מחייבת

משחק הקלפים התנהל בכל עווה, השעה היתה רבע לפני 12 בלילה. יהודה און, מנהל מחלקה באחד המשרדים הממשלתיים, נאלץ להפסיק את המשחק, למרות רצונו: "הנהג שלי בא לקחת אותי עכשיו. לא נעים לי לתת לו לחכות".

און היה אחד ממאות הפקידים הממשלתיים שמצפונם כלל לא נפק אותם כשהש-תמשו ברכב ממשלתי, ובנהג רשמי, למס-רות פרטיות בהחלט. כשהיו מכריז מוכיחים אותו על כך, היה מסביר: "תפקיד מהווה גם מעמד מסויים. אינני רשאי להדק באר סובסידים, זה אינו לפי כבוד משרתי". ועוד נימוק נוסף הביא: "כל בקור שלי, אצל

הארץ

תולדות האמנות, בימים ב' בשבוע, בשעה 8 בערב בגרמניה רחביה... (הא' רץ).

ציון פק, ירושלים
אבל הכניסה לעולי פולין מותרת, הפעם.

ההתאחדות הישראלית לכדורגל נתנה בשבוע האחרון אות-חיים כאשר הכריזה על משחקי הליגות לנוער (ילודי 1935/6/7) ולנערים (ילודי 1983/9). (על המשמר).

מרכי דן, צ. ה. ל.
הרב ראווב, בן-שמן
תכנון מרחיק-ראות.

חברי לעבודה, או מנהלי מחלקות אחרים, אפילו לשם משחק קלפים, הוא למעשה הידוק קשרים רשמיים. סוף סוף אדם ש-שחקתי אתו קלפים יתיחס אחרת למחלקה שלי, כשיודק לה. זה אינו לטובתי האישית, כי אם לטובת הכלל".

בפקודת נציבות המנגנון, חוסלו לפחות, להלכה, משחקי הקלפים לטובת הכלל. ב-הוראה חמורה אסרה הנציבות על פקיד הממשלה להשתמש ברכב ממשלתי לצרכים פרטיים. כללה בצרכים אלה: נסיעות מן הבית למקום העבודה ולהיפך.

נסיעות מן הסוג הזה היו, בעבר, מקור בלות מאד. בכמה משרדים, נהגו מכוניות לאסוף כמעט את כל העובדים אל העבודה ובחזרה ממנה. חלק מפקיד הממשלה לא השתמש בכלל בשרותי האוטובוסים והי-מוניות לנסיעות בינעירוניות, נסעו, גם לצרכיהם הפרטיים, רק במכוניות שרות הנסיעות הממשלתי אשר על פירוקו התנהל דיון בשבוע האחרון.



וג'ון ראפלינג צובע סיפון —

— אבל —

סור את המנופול על הדת ועל קולות הציבור הדתי למפלגות הדתיות בלבד. לכן, הרימו יחד קול צעקה, אשר מטרות היתה לדרוש מן הכנסת איסור מכירתו וגיי-דולו של החזיר.

רגשות דתיים של מפא"י. איש לא הטיל ספק כי אכן יש אנשים דתיים באמת, אשר אכילת בשר חזיר בפומבי פגעה ב-הם. אולם קשה להאמין שרגשותיהם הי-דתיים של אנשי מפא"י, למשל, נפגעו. שני השרים שנכחו באספה, פרץ ברנ-שטיין ופרץ נפתלי, התחמקו מהבעת דעה בענין זה, אם כי לא השתתפו באספה כי-חברי ממשלה, כי אם כחברי כנסת בלבד. השבוע יביאו כמה מן המשתתפים את הענין לדיון הכנסת.

רוב האזרחים, הנמנים על החיים על המזון שנכנס לקיבותיהם, ולא על חישובים מדי-יים קטנוניים, התפללו השבוע לכשלונה של קואליציה החזיר.

משמרה

לא להציץ!

משטרת ישראל באה למסקנה כי מצב, בו יש שוטרים, מייצגי המדינה כלפי חוץ, ש-אינם יודעים לקרוא, לכתוב ולפעמים אף-לדבר בשפת "האם", הוא ללא נשוא. הוחלט לחקן את העוץ, להושיב את נושאי המדים הכחולים על ספסל בית הספר.

האזרח המתאים לביצוע הפעולה, דוד קצור, נמצא. הולבש מדי קצין משמרה עם שלשה כוכבים על כתפיו, מונה לקצין תרבות ראשי

של משטרת ישראל. **מדינת הפוכה.** הראשונים בתור להש-כלה, היו אנשי מחוז ירושלים. 800 שוטרים נכנסו, במשמרות, לאולם ההרצאות הגדול של הסתדרות העובדים בירושלים, ישבו על ספסלים, הניחו את כובעיהם הכחולים לפנייהם, שמו ידיהם על השולחנות כילדים טובים, והקשיבו.

הסביר עמ"מ קצור: השוטרים נתכנסו לבחינות בשפה העברית ובידיעת הארץ, יצ-טרכו, באם יכשלו, לעבור קורס של שנה, הן בזמן התפקיד והן בזמן החופשי. מי שלא יצליח לעבור בחינה שניה לאחר תקופה זו לא יראה כמתאים לחיל.

אחר כך חילק בין תלמידיו המבוגרים שא-לונים בצירוף גליון ניר לבן, לביצוע העבר-דה. כללו הבחינות: חיבור על אחד משני הנושאים: (א) עליתי לארץ, (ב) ס"ו בשבט בארץ ובחוק לארץ; דקדוק; שאלות גיאר-גראפיות; כמו: באיזה חלק של ישראל זורם הנחל "דן"?

לבסוף הבטיח קצין התרבות לשוטרים, כי איש מבין הבוחנים לא יוכל להכיר את זהותם, כיון שרק מספרים סידוריים יופיעו על גליונות הבחינה. לפני שנתן להם להת-חיל בעבודתם, עוד הזהיר אותם אזהרה מסר-רתית: "כל המציץ בעבודת שכן, או כל הלוחש, יוצא ועבודתו תיפסל".

הצחק אחד מעובדי בית ההסתדרות שהפך ליום אחד בית ספר: "מדינה משונה! בחוק מכתנים תלמידים את התנועה, ובפנים יושבים שוטרים בכיתות".

עתונות

הצעירה סברה אחרת

לפני חצי שנה שאל דן פינס, איש מערכת דבר, צעירה ממושקפת מה דעתה על דבר-השבוע, הצעירה היתה רינה דפני, אשתו של דובר משרד-החוץ, בתו של המנהיג הרביזיוניסטי לשעבר מאיר גרוסמן, ילידת-לונדון שלמדה 5 שנים בגימנסיה הרצליה, חייתה מאז בארצות-הברית, רינה, בת 31, שעבדה זמן מה בשבועון סייט, אמרה שה-עתון אינו מוצא חן בעיניה.



— שעה שהסמך רוקד בעיר — קשה להתקרב !

דבר-השבוע היה בעל סגנון מוגדר מאד: הוא ראה את עצמו מכשיר לחינוך ציוני, יהודי ומפלגתי, כחן בעיקר לבני העליה השניה וחניכיהם, השמרניים מטבעם. הוא דמה לעתאים שהופיעו בברית-המועצות ובי-אירופה המרכזית, שהתנגדו למגמת הסני-